

OLOT SE DEIXONDA

Si, senyors. La nostra xamosa ciutat, fins ara suauement condormida al abric de les montanyes que l'envolten, comença a deixondirse. Aquella vila dels bons temps dels nostres pares, tota escolorida y recatada com una pageseta sortida de la ploma del cantellut estilista de pa moreno Busquets y Punset, va prenguent aires de modernitat y se torna entremaliada y frívola com una marqueseta adolescent: la nostra ciutat, esclatada com una gran flor de maig al peu del Pirineu y al impuls de les besades flonges y sucoses del Fluvià, que, dit s'a de pas, es el riu més joguínos y de nom més eufònic de tots els que's passejan per demunt de la terra catalana: la nostra ciutat, que, com deiem, floreix en mitg d'un luxe veritablement envejable de montanyes, roges, y volcans extingits, y fonts fresques y regalades, y paisatges de tonalitats verdes, ~~blaves~~ y reluents com les d'un quadre de pintor de a quarto el rengle..., s'ha desensonyat are de poc al xiscle extrident que, com un victoriós *kikiriki*, surt de la gorja flamejant del nostre treu de via estreta, pera recordar als olotins que més enllà d'aquestes montanyes hi ha un món, aont jcosa mai vista! se hi pot viurer sense esser un nou Tartuf de la comedia de Molière. Y Olot ha entès el crit, y replegant en sí les seves condormides energies de ciutat novella, respón, llensant al grat del aire un aliret d'expansió juvenívola, y entra triomfalment a la vida nova, a la vida lliure que'l cor de tot bon olotí desitjava, com se desitja ja! tot lo que essent joia sanitàosa per l'ànima, no porta el verí de les intrigues y males passions, que ja! del ai! tant ens ha atormentat.

Com anavem dient, Olot se desvetlla. Aixó's veu clar, miris com se vulgui. El bon públic olotí s'entusiasma am l'art de la dolça y mai prou beneïda y alabada Marguerida Xirgu, y aplaudeix fervorosament els demoledors anatemes de la *Magda*. ¡De la *Magda*, senyors! qu'en el més modern dels pobles moderns, el Japó, no es permés que s'hi mostri tal com la va concebir l'ima-

ginació creadora del Hauptmann o Judermann, que no recordem be quin d'aquets superhomes ha de carregar el mort amb una filla tan irreverent; y aquest bon públic olotí s'ha entusiasmat també ab les eròtiques diabledures de *Zazá* y ab altres obres vingudes d'aquell caos d'inmonda corrupció que s'anomena París de Fransa! ¡Horror, y mit voltes horror, senyors de al devant!...

Olot se desvetlla, deiem. Si, y sobre aixó no hi cap la més petita ombra de dubte; mes si algú encare's resistís a creurer aquesta transcendental afirmació, que fem solemniament, tal dia com avui, set de septembre de l'any de gracia de 1912 —el felís predecessor del no menys graciós 1913, el del punt de les dones—, nosaltres, repetim, si algú encare posava en quarantena la manifesta y palpable veracitat de la nostra afirmació, ab la condescendencia que'ns ~~caracterisa~~, pero també ab la fermesa del qui emplea arguments de forsa incontrastable, l'hi diríem: —¿Y el viu llambregar de L'ULL, que no vol dir alguna cosa? ¿Y la recent inauguració de l'«Ideal Park», que no representa res? ¿Y la propera estrena de l'explendit camp de sports y altres esbarjos de la joventut, no ho expressa prou be que la ciutat de les quaranta ho es y dels deseners y deseneres va entrant de ple a una era nova?

¡Ah, senyors de al devant!... Tot canbia en la nostra ciutat. Sembla que un vent de fatalisme surti de no se sab aont y empenyi als bons olotins cap a l'espantosa hecatombe de llurs costums morigerades. ¡Tot canbia! Fins el seràfic avi Berga, al pintar els camps de fajol florit, que tanta anomenada han donat a la nostra comarca, hi estampa les temptadores nuditats d'una fada revinguda, fugint cautelósament de les garres d'un faune que l'empaita...

¿Aont anirem a parar si aixó dura? No ho sabem. No més sabem que'l deu Pan, aquets dies treu el cap per darrera'l Puigsecalm y, ab els ulls fets a la nostra ciutat, riu bonatxonament, ab un riurer satisfet, que li fa sacsejar la molsuda barballera...